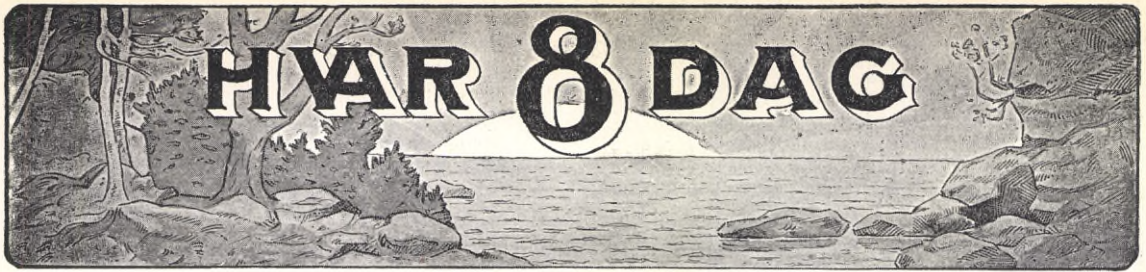

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3 åje arg

Den 6 juli 1902

N:o 40

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Ott Lagerberg* (med 1 porträtt). *Den nye persiske ministern i Stockholm* (med 1 porträtt). *Skola och hem* (med 9 illustrationer). *Nya och afgående regementschefer, II* (med 2 porträtt). *Sjenskt lavd-kopsmålning från 1600-talet* (med 1 illustration). *En bröllopsgåfva* (med 2 illustrationer). *Prins Carl och prinsessan Ingeborg i Västergötland* (med 2 illustrationer). *Framför Buckingham Palace under konung Edward's sjukdom* (med 1 illustration). *När kroningen inställes* (med 1 illustration). *Gustaf Bergström* (med 2 illustrationer). *Mésalliance*. Originalberättelse för HVAR 8 DAG af *Ulla Linder*. *Det nya hotellet i Vaxholm* (med 1 illustration). *Viktor Adler* (med 1 porträtt). *Ett vad om 200,000 francs* (med 1 porträtt). *Veckans porträttgalleri* (med 12 porträtt). HVAR 8 DAGS Novellblad XV: *Ett misstänksamhetens offer*.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto. Lefrén, Stockholm.

F. D. KONTRE-AMIRALEN OTTO LAGERBERG.

OTTO LAGERBERG.

MED ANLEDNING AF 75-ÅRS DAGEN.

Söndagen den 22 juni fyllde f. d. kontreamiralen Otto Lagerberg 75 år. Den afhållne mannen var med anledning häraf föremål för mycken hyllning. Bland mängden af lyckönskningstelegram märktes ett från konungen. Den gamle amiralen är, som bekant, Sveaordens styrande mästare, och ordens öfverstyrelse uppvaktade honom samt öfverlämnade en textad adress. För öfrigt var strömmen af uppvaktande stor och ihållande.

Otto Lagerbergs vaggva stod på Ramsta i Ny socken i Värmlands län. 1844 inskrefs han vid Karlskrona militärläroverk och var samma år jungman å skeppet »Hilda» under en resa till Nordamerika. Följande år blef han extra kadett och aflade 1847 sjöofficersexamen samt mönstrade som jungman å briggen »Hilda» under en resa till Medelhafvet samma år i juni. I november blef han andre styrman å denna brigg samt 1848 andre styrman å briggen »Rapid» under en resa till Nordamerika. 1849 var L. förste styrman å briggen »Kolumbus» på en resa till Sydamerika, och han var 1850 förste styrman å skonerten »Aurora» under en resa till England.

L. blef 1856 premierlöjtnant och tjänstgjorde därefter i flera år som befälhafvare å handelsfartyg: 1858—59 å »Göteborg», 1860 å »Kattegat», 1861—62 och 1865—66 å »Najaden». 1865 utnämndes han till kaptenlöjtnant och 1866 till kommen-

dörkapten af andra graden samt blef 1874 chef för skeppsgossekåren i Karlskrona.

Kommendörkapstens af första graden rang nådde L. 1875 och utnämndes 1882 till kommandör och militärchef vid Karlskrona station, där han 1878 blifvit chef för sjötrupperna och stationsskolan. 1883—85 ledde den skicklige sjömannen som chef fregatten »Vanadis» världsomsegling, hvarpå han blef kommandant i Karlskrona och 1887 varfschef därstädes. Två år senare skedde hans utnämning till kontreamiral, från hvilken post han 1890 tog afsked.

Den verksamme mannen har äfven suttit som ledamot i kommitén för afgifvande af förslag till ändring i flottans reglemente 1882—83 och i kommittén rörande ändring af pansarbåten »Svea», 1883. Under perioderna 1887—92 var han stadsfullmäktig i Karlskrona, 1891 ledamot af kommittén för bedömande af föreslagen kommunikationsled och postförbindelse mellan Trelleborg—Sassnitz. 1893 valdes L. till ledamot i Fosterländska förbundets centralstyrelse, o. s. v. Sedan 1885 är han hedersledamot af k. örlogsmannasällskapet i Karlskrona.

Den gamle sjömannen är allt fortfarande vid den bästa vigör, i detta afseende lik generalen greve Sven Lagerberg. Den adliga och den grefliga ätten Lagerberg leda för öfrigt sitt ursprung från samme stamfader.

DEN NYE PERSISKE MINISTEREN I STOCKHOLM.

Foto. Florman, Stockholm

MIRZA HASSAN KHAN,

Den nye persiske ministern i S:t Petersburg, Mirza Hassan Khan Mochirol-Molk, äfven ackrediterad vid svenska och norska hofven, har under någon tid uppehållit sig i Stockholm, där han tagit åtskilliga sevärdheter i betraktande, samt därifrån begifvit sig till Norge. Hans excellens är endast 32 år gammal, men bekläder likväl sitt lands näst viktiga ministerpost, ambassadörplatsen i Petersburg. (Den viktigaste posten anses vara ministerposten i Konstantinopel). Mirza Hassan Khan är en vetenskapligt bildad person, hvilken i Persien bl. a. varit föreståndare för ett institut, där unge män utbildas till diplomatiska och konsular befattningar. Skarpsinnig jurist, har han utöfvat stor verksamhet beträffande internationel rätt och i öfrigt sträfvat för åstadkommande af nyttiga reformer.

År 1900 följde Mirza Hassan Khan schahen till Europa som storsvizirens och utrikesministerns sekreterare, hvilken post han beklädde, tills han vid Mirza Riza Khans utnämning till ambassadör i Konstantinopel efterträdde denne som Persiens minister i Petersburg, Stockholm och Kristiania.

Det var med utmärkt artighet, som den persiske ministern här om dagen mottog HVAR 8 DAGS representant och en stund samspråkade med honom. Vi ha här nöjet att visa vår stora läsekrets porträttet af den så framstående unge diplomaten, hvilken bl. a. framställde åtskilliga frågor beträffande HVAR 8 DAG, som han sade vara en i typografiskt hänseende särdeles behaglig tidning. »Det är bara synd, att jag inte kan läsa hvad ni ämnar skriva om mig!» sade han skrattande.

O. R.

SKOLA OCH HEM.

Det är ett lika intresseväckande som storlaget företag, förtjänt af allvärdare uppmärksamhet, som en enskild man på det mest oegennyttiga sätt startat i och med upprättandet af den på engelska idéer baseerade »Lundsbergs privatskola för gossar».

Bland skolföretag, som på enskild väg kommit till stånd under de senaste åren i vårt land, torde »Lundsbergs privatskola för gossar» i sitt slag vara det första, som blifvit förlagdt till landet. Därmed har också impulsen gifvits att åt den studerande ungdomen i våra svenska skolor bättre tillgodose dennas verkliga kraf genom att bereda fördelen af en bättre och sundare omgifning, sådan landet erbjuder framför staden, därmed sammanhängande rikare tillfällen för friluftslif såsom motvikt mot det enträgna stillasittande arbetet inne, kraftigare inflytelser till uppväckande och bevarande af ett mera naturligt umgängessätt och uppfattningssätt, på samma gång skolan i sin egenskap af enskild stiftelse äger förutsättningar att i själfva undervisningen inlägga ett reformerande element i den utsträckning, som kan anses erforderligt till gossarnes sanna utbildning på förståndets vägnar. Såsom den enande allt sammanhållande kraften kommer härtill skolans moraliska inflytelser, hvilka, understödda af hängifven kärlek till ungdomen, gå ut på att i de ungas sinnen ingjuta höga, sedliga grundsatser och bevara de unga från skadliga slitningar vid utdanandet af deras karaktärer. I detta senare afseende har skolan som sådan blifvit förbunden med särskilda skolhem för lärjungarne.

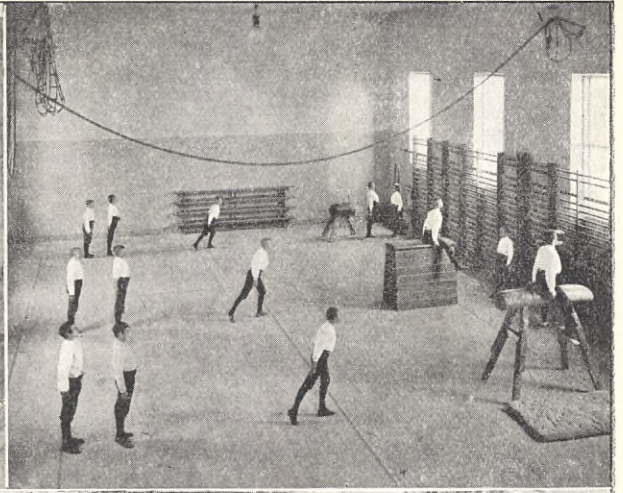
Lundsbergs skola, som sålunda i sin organisation så nära som möjligt förenar skola och hem, har stiftats af en f. d. engelsman grosshandlaren

William Olsson från London, sedermera bosatt i Stockholm. Han har här tillämpat engelska idéer, men har samtidigt vid omplanteringen af dessa i sitt svenska företag gifvit dem en fullständigt svensk prägel.

Frågar man, hvad denna skola bereder sina lärjungar till, så kan man allmännast svara: den vill bereda dem till dugliga medborgare, goda människor och starka karaktärer. Men såsom omedelbart mål för undervisningen är meddelandet af sådana kunskaper, som kunna anses höra till en god allmänbildning i våra dagar. Det gäller sålunda att medelst ett lämpligt urval af ämnen bibringa lärjungarne en reel fond af för lifvet användbara kunskaper och därefter — hvilket är ännu viktigare — söka allsidigt utveckla deras anlag och utbilda dem till själfständigt tänkande och handlande människor. För detta måls vinnande har skolans lärare alltifrån början af dess verksamhet varit angelägna om att utmäjsla ett program, som skulle tjäna detta säregna syfte, ett program, hvarpå fortfarande arbetas med ifver. Här kan blott angifvas konturerna af de principer, som ligga till underlag för detta arbete. Man söker få till stånd en läsordning med ämnena afvägda efter gossarnes olika ståndpunkt samt äfven så att de delar af ett ämne behandlas först, som lämpa sig på ett lägre stadium, hvarefter de andra följa i tur och ordning. Hvad metoder angår, så är det alltid en fara att söka

LUNDSBERGS SKOLA I VÄRMLAND.

NÅGRA BILDER FRÅN LUNDSBERGS SKOLA UNDER FRITIMMARNE.

LUNDSBERGS SKOLA: Skolan förfogar öfver präktiga k pproddb tar.

påtrycka en lärare en viss sådan, hvidan hvarje lärare, som  r nitisk i sitt arbete, bör få följa sin egen, om det också ligger i öppen dag, att en viss gemensam åskådning måste kunna göra sig gällande. En och samma lärare f r i regel följa med sina lärjungar klasserna igenom i det särskilda ämnet. Härigenom bevaras bättre kontinuiteten, hvilken skolan s ker med all makt införa öfverallt, så långt det  r möjligt. En sj lfklar sak  r lektionernas ordnande på schemat så, att onödig ansträngning ej vållas gossarne. Undervisningen vill slutligen göras så praktisk som möjligt och bindes därför denna esomoftast samman med livets verkligheter.

Till följd af de kurser, som skolan hittills förelagt sig och följt, har det ej gärna kunnat bli tal om erhållande af demissionsr tt till ett statens läroverk. Det har dock visat sig, att gossar, som gjort allvar af sina studier, kunnat från Lundsbergs skolas sjätte eller högsta klass flytta upp i statens

VI:2 utan tidsförlust med komplettering på lediga stunder af de ämnen eller delar af ämnen, som varit behöfliga. F r underlättande af dylik öfvergång undervisas i de båda högsta klasserna vid Lundsberg i franska.

Från och med nästkommande h st, då det sista elevhemmet blir färdigt, kan skolan mottaga ett antal af omkring 90 gossar. Under de sex åren af sin tillvaro har denna anstalt haft att glädja sig åt ett alltjämt växande förtroende från allmänhetens sida, hvartill bidragit först och främst den goda anda, som fått r da inom kolonien, och därnäst den omständigheten, att den  r belägen på landet med allt det goda som detta innebär moraliskt och fysiskt. I detta sistnämnda afseende kan skolan väl betraktas som ett sanatorium, belägen som den  r på sluttningen mot en sjö med blandad l f- och barrskog.

GRUPP AF LÄRARE OCH ELEVER VID LUNDSBERGS SKOLA.

Öfverste J. O. N. ASPGREN
nyutn. chef för Västerbottens regemente.

Öfverste K. G. BILDT
afg. chef för Smålands husarer,
nyutn. chef för Lifreg. dragoner.

SVENSK LANDSKAPSMÅLNING FRÅN 1600-TALET.

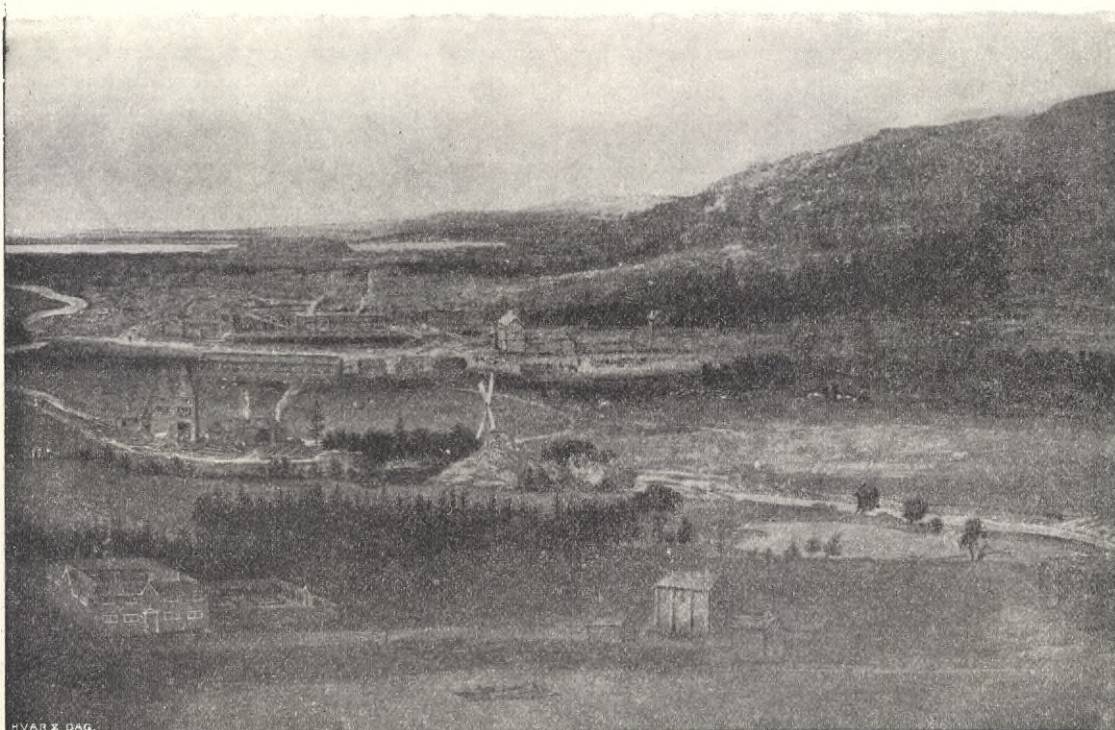

Foto. Julius Grape, Foto-afför & atelier, Sthlm.

Bibliotekarien Olof Granberg har nyligen utgivit ett intressant arbete öfver den berömda holländske konstnären Allart von Everdingen. Dennes landskapsmålningar i Amsterdams Riksmuseum gälla allmänt såsom varande »norska landskap», men har den rämnde konstforskaren kunnat konstatera att desamma återgifva, icke norska utan svenska landskapsmotiv. Sålunda har en af målningarne befunnits utgöra en utsikt öfver det som tillverkningsorten för Gustaf II Adolfs läderkaner ner bekanta, 1627 anlagda, men redan 1663 åter upphörda Julita bruk, som låg på det nuvarande Fågelsta mark.

Man återfinner de dåvarande herregårdshusen, ganska enkla för de förnäme ägarne, samt Julita kyrka i sitt ursprungliga skick äfvensom en hel del olika bruksbyggnader. Nuvarande ägaren till Julita gård, Löjtnant Bäckström, har låtit kopiera den i kulturhistoriskt afseende synnerligen värdefulla målningen och är det denna kopia HVAR 8 DAG med vederbörligt tillstånd låtit fotografera. Det bör ju vara af stort och allmänt intresse att se lifvet på ett svenskt bruk för flere hundra år sedan åskådliggjordt af en samtida konstnär.

EN BRÖLLOPSGÅFVA.

I början af juni tillträdde Prins Christian af Danmark med gemål, prinsessan Alexandrine af Mecklenburg-Schwerin, det vackra sommarslottet hvilket den jutländska befolkningen skänkt det unga prinsparet som bröllopsgåfva.

Slottet är beläget nära Aarhus och vid den vackra Marselisborgsskogen, efter hvilken det fått sitt namn, med en härlig utsikt öfver hamnen.

Prins Christian har förut residerat i Jylland och vann därvid den höga grad af popularitet, som tagit sig ett så vackert och storlaget uttryck.

På samma gång vi lämna en bild af det magnifika slottet åter-

gifva vi den unge furstens porträtt äfven af en annan, i öfrigt ytterst sällspord, anledning.

PRINS CHRISTIAN AF DANMARK.

När danske kronprinsen och prins Valdemar nyligen reste till kröningsfästligheterna i London och som konung Christian förlänger sin vistelse i Wiesbaden, inträffade det sällsynta fallet, att en riksföreståndare måste utses i Danmark. Prins Christian, hvilken, som sagdt, residerar på Marselisborg, är sålunda i egenskap af kronprins Fredriks äldste son f. n. riksföreståndare och Aarhus har därmed för en kort tid varit danska regeringens säte.

Foto. Julie Lauerberg, Köpenhamn.

MARSELISBORGS SLOTT VID AARHUS, bröllopsgåfva till Prinsen och Prinsessan Christian af Danmark.

PRINS CARL OCH PRINSESSAN INGEBORG I VÄSTERGÖTLAND.

Efter fotografier af W. Lindhe, Lidköping.

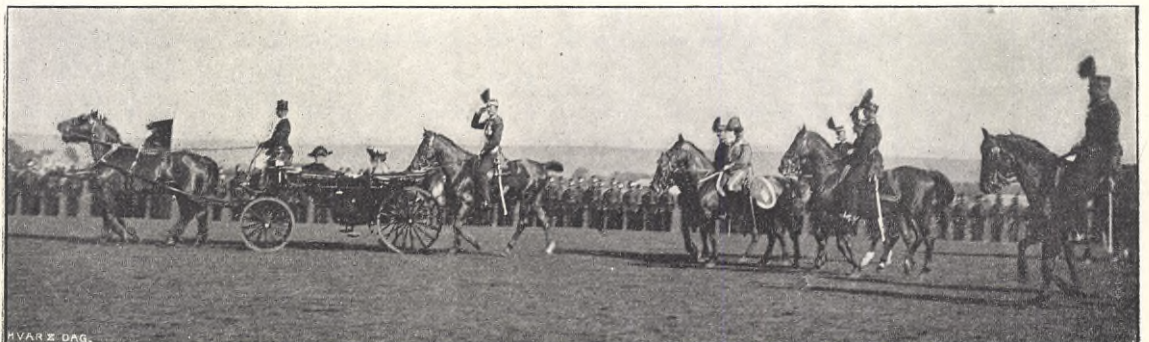

Prinsessan Ingeborg. Prins Carl.

GRUPP FRÅN RÅBÄCK: Landshöfding Sjöcrona (1); fru Roos, född Sjöcrona (2); friherre Klingspor å Råbäck (3); grefve Rudenschöld (4); d:r Carl Nyström (5); herr Ivar Wijk (6); frih. Silfverschiöld å Koberg (7).

Västergötland har i dessa dagar hedrats med ett flere dagars besök af dess härtigpar, prins Carl och prinsessan Ingeborg. I det tal prinsen vid något visst tillfälle under resan höll för länets välgång uttryckte han sin glädje öfver att äntligen ha kunnat realisera en länge känd önskan att få visa Västergötlands härliga natur för sin gemål. Gifvetvis har det folkkära paret rönt alla de bevis på sympati, som vid ett dylikt tillfälle kunna läggas

i dagen med festliga anordningar, uppvaktningar m. m., vid besök i städerna och å de större godsens. Axvall, där Västgöta och Skaraborgs regementen äro förlagda, erbjöd vid tillfället för det furstliga besöket, den 28 juni, ett utomordentligt vackert och glansfullt skådespel. HVAR 8 DAGS bilder lämna en liten antydning om det senare tillfället samt en grupp med mera framstående personer i de besökta trakterna.

HÄRTIGPARET Å AXVALL: Prinsessan i vagnen och prins Carl till häst passera fronten af Västgöta och Skaraborgs regementen.

FRAMFÖR BÜCKINGHAM PALACE UNDER KONUNG EDVARDS SJUKDOM.

Etter fotografid.

NÄR KRÖNINGEN INSTÄLLEDES: Framför det kungliga slottet, Buckingham Palace, när folkmassan väntade att få nya underrättelser om konungens sjukdom.

NÄR KRÖNINGEN INSTÄLLEDES.

Londonkorrespondens till HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

KRÖNINGSDEKORATIONERNA Å BANK OF ENGLAND OCH BÖRSEN (hvaraf endast en del synes).

Allt var i ordning. Flaggor, illuminationer, guirlander. T. o. m. vädret hade äntligen tagit reson, och solen var kanske något ihärdig i sina bemödanden att ta det försummade igen.

Kungen blef läste man i tidningarna — för hvarje dag bättre från den lindriga förkylning som angripit honom. Och i måndags anlände han från Windsor till London och underhöll samma afton en lysande samling af furstliga gäster. Detta var ju äfven ett godt tecken på att hans indisposition tagit en god vändning och att han nu var så återställd, att intet hindrade hans inträdande i medelpunkten af veckans alla festligheter.

De nyfikna och glada skarorna på Londons dammiga gator blefvo allt tätare och trängseln allt värre. Sittplatserna på läk'arne efter processionsrouten blefvo alltmera efterfrågade och priserna visade en sakt tendens att stiga. Massor af utländingar anlände, extratågen förde den ena furstliga representanten efter den andra upp till kröningsstaden. Skeppen samlades nere vid Spithead.

Alla ordnande anordningar voro viktiga, gastängsel uppsatta, trafiktider bestämda. Allt var i väntan.

Då — två dagar före ceremonin i Westminster Abbey, två dagar innan det imponerande resultatet af alla jättelika förberedelser skulle afvecklat sig — då inträffade det som ingen vågat vänta och som ingen haft anledning att förutse. Kungen var dödssjuk! Ingen kröning, ingen procession, ingen flottrevy! Allting uppskjutet på obestämd tid.

Verkan af denna underrättelse var kolossal. Först stod man som lamslagen och vågade icke tro sina egna ögon. Sedan blef det en oerhörd rusning efter tidningar, hvilka gäfvos ut i flera extra upplagor och ändock slutsåldes på en kort stund. Utanför Buckingham Palace samlades snart stora skaror, som ängsligt väntade på vidare underrättelser, och många ha stått i stum förbidan utanför slottet hela natten för att utan uppskof få del af den bulletin som härnäst skulle utfärdas.

Störst är naturligtvis spänningen med afseende på den utgång konungens sjukdom skall få. Men det kommer allt att svida i själen på mängden, då man nu skrider till nedtagandet af läktare och dekorationer, hvilka ju aldrig fått fylla sin mission. Äfven om kungen är utom fara kommer man att känna detta grofva streck i räkningen som en stor shock.

Pegùe Ennes.

GUSTAF BERGSTRÖM.

65 år fyllde den 24 juni den öfver hela Sverige kände skådespelaren i den komiska genren *Gustaf Bergström*, hvilken i så många år, då den tyska, harmlösa farsen ännu förmodade locka till skratt, var den ledande kraften å Södra teatern i Stockholm. Hr B. är, som bekant, numera, sedan Södra teatern öfvergått i direktör Ranfts händer anställd vid Dramatiska teatern, där han i vinter väckt mycken munterhet i »Historiska slottet».

B. började sin teaterbana 1858 vid Ladugård-landsteatern, tillhörde sedermera Zetterholms trupp vid Södra teatern och om sommarne Djurgårdsteatern, hvarefter han i bolag med Haqviteatern, hvilken han

innehade Mindre teatern och Södra slutligen ensam förestod.

Det har blifvit sagdt om Gustaf Bergström, att det är hans specialitet att spela »brackan» — den i munnen store mannen, som gärna pöser upp, men som i grund och botten är harhjärtad och undfallande. Ja, huru många förtryckte äkte män — hvilka gärna i hemlighet lefva om — har Bergström icke i sina där framställt! Och huru många gånger har han icke genom sina lustiga tonfall — hans röst och de gamla timbre är i och för sig särdeles komisk — och små skälmiska miner lockat till skratt. Man blir glad af att endast betrakta den Bergströmska uppnäs-an.

Det porträtt, som vi här återgifva, är numera en sällsynthet. Det är ett ungdoms-porträtt af den utmärkte komikern

ANNA DE WAHL.

GUSTAF BERGSTRÖM.

och framställer honom som Lasse i »Nerkingarne». Hans kvinnliga moitié är den oförgätliga Anna de Wahl.

MÉSALLIANCE.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af *Ulla Linder*.

Unge greve Måns hade gått ut på terrassen, som vette nedåt trädgården, för att, medan söta far och söta mor togo sin sedvanliga »tupplur», i allsköns lugn njuta af sin middagscigaretten och ostördt hängifva sig åt sina tankar och funderingar.

Han gick några slag fram och tillbaka öfver den fingrusade planen, slog sig så ned på en trädgårdsstol, lutade sig tillbaka mot ryggstödet, svängde vigt och gesvindt upp benen i en bekväm ställning på det framför honom stående trädgårdsbordet, gaf stråhatten en liten knäpp, så att den flög bort på nacken och försjönk i meditationer med armarna korslagda öfver bröstet.

Han var kär, stackars greve Måns, ohjälpligt, hopplöst förälskad högt öfver öronen.

Mon Dieu! Det var en cause difficile! Inte det att bli kär — bevars! det gick lättare, än någon kunde ana — fastän så förälskad som han nu var, hade han aldrig varit förr och skulle aldrig någonsin bli mer! — Men just hans förälskelse var en cause difficile. Han ämnade nämligen göra en mésalliance.

Mésalliance.

Det var något visst piquant, manhaftigt i det ordet, tyckte han. Det betydde en kärlek, nog stark att bryta ned gamla fördomar, det betydde unga, kraftiga viljor och eldigt sjudande blod!

Han finge bereda sig på en storartad, huslig scen. Tårar och jämmer från söta mor; vredgade, dundrande straffpredikningar från far och malicieusa leenden, små stickord och förgärliga häntydningar från cousinerna på Beateberg, särskildt cousine Ul-

rika. Gud! hon, som kunde vara så öfverlägset förgärlig! —

Greve Måns tuggade ursinnigt sin halfslocknade cigarettstump och betraktade sina vador med förgrymmade blickar.

Det blef nästan det otrefligaste att slå ifrån sig gent emot cousine Ulrika. Men han skulle minsann visa henne, att han var karl för sin hatt, inte en sådan lättskrämd pojkvasker, som hon tycktes tro. Han skulle trotsa dem allesamman! — Om cousine Ulrika räknat på att blifva grefvinna på Torup, så skulle hon bli grymt bedragen. Ha — ha — det kunde just göra henne godt, den stolta sköna, att få stå där med lång näsa och se lilla mamsell Flodin inta den efterlängtrade platsen.

Hans ungdomliga ansikte fick plötsligen ett ömt, svärmiskt uttryck och de blå ögonen kastade smäktande blickar upp mot himmelens irrande molntappar.

Vintre S:t Gris! Hvad hon var söt, den lilla Beate-Jaquette! Han såg för sig hennes rosiga kinder, den lilla leende munnen och de spelande, mörka ögonen. Och hennes sätt att se på honom, när han — hm — när han kom henne litet för nära, — förebrående, men på samma gång gäckande och eggande!

Det gick en kall käre öfver ryggen på honom vid blotta minnet.

Mon Dieu, den där lilla röda munnen, att få — — Aj, för f — —. Unge greven sprang upp ur sin bekväma ställning med en mindre välvärdad fras och slungade den lilla cigarettstumpen, som bränt honom så illa, med förakt ifrån sig.

Tyst, var det ej någon, som gick och nundade och småsjöng därnere bland krusbärsbuskarne! Hvem kunde det vara? Han stod lyssnande och spejade mellan fruktträdens grenar och löfverk. Jo visst — där såg han en ljus, volangprydd kjol sticka fram mellan de taggiga buskarne. Det kunde ej vara någon annan än lilla Beate-Jaquette.

Grefve Måns tände i hast en ny cigarett och tog trappan ned till trädgården i två språng, men just som han skulle svänga af in på gången till krusbärslanden, hejdades han af en röst däruppi från slottet. Det var gamle grefven, som redan vaknat ur middagsluren och nu kom ut för att röka sin eftermiddagspipa på terrassen. Det var intet annat att göra än att vända om igen.

»Hvad ä' det nu fatt», tänkte grefve Måns harmsen, »kan man inte ens få promenera i fred!»

Han kom mycket långsamt tillbaka uppför den breda stentrappan och såg ner framför sig på marken med en indignerad min. Gamle grefven betraktade honom med en illslug blick i de små, gråa ögonen och ett omärkligt leende kring munnen.

»Hör du, min gosse», började han och sög belåten på sin pipa, »jag skulle vilja säga dig ett par ord så här à deux, medan söta mor mornar sig. — Du, — jag tänkte, vi skulle fara öfver till Beateberg ett slag på kvällskvisten.»

Han iakttog sonen hela tiden noga för att se, hvad för verkan denna nyhet kunde göra, men grefve Måns stod lika trumpen och tyst som förut.

»Slå dig ner, min gosse», fortsatte gamle grefven, »och låtom oss talas vid! — Nå, hvarför just den bortersta stolen? Sätt dig här bredvid mig; det är något, som inte hvem som helst behöver höra, jag vill säga dig.»

Grefve Måns kom fram och satte sig på ena hörnet af den stol, han för en stund sedan så helt occuperat. Gamle grefven sög en stund tyst på sin pipa, så lade han den plötsligt ifrån sig på bordet och böjde sig förtroligt fram emot sonen.

»Hvad tycker du om lilla cousine Ulrika, Måns?»

Måns såg upp med en min, som han försökte göra öfverdrifvet förvånad och indignerad. Se där! Var det inte det, han gått och misstänkt.

»Illa!» svarade han hastigt och med mycket eftertryck. Gamle grefven tog lugnt sin pipa igen och började röka.

»Så-å! Och hvarför det? Är hon inte vacker kanske, riktigt behändig lilla Ulrika? Och en förbåldt kvick och duktig flicka se'n!»

Han bolmade på en stund under tystnad. Det ena väldiga rökmolnet efter det andra insvepte dem båda som i en molnstod, men genom de ljusgrå tobaksskyarna kände Måns hela tiden den ironiska, kisande sidoblicken ur faderns små, skarpa ögon.

»Det är så godt, du med ens försöker tycka bättre om henne», kom det slutligen, »för henne vill jag ha till sonhustru, min käre Måns!»

Grefve Måns sprang upp från sitt stolshörn, som om han stungits af en orm.

»Aldrig, min far!» ropade han och höjde högtidligt handen. »Aldrig! Bed mig så gärna med ens gifta mig med gamla tante Andriette-Sophie!»

»Nej, för skock millioner granater! Henne längtar jag inte alls efter att få till svärdotter», afbröt honom gamle grefven och skrattade uppsluppet, fullkomligt okänslig för den stackars Måns' förolämpade blickar öfver detta opassande skämt. »Ulrika ska' det bli och därmed punkt.»

Grefve Måns gick några slag fram och tillbaka med häftiga, upprörda steg. Hans hjärta klappade

så våldsamt, att det kunde spränga den broderade sidenvästen. Skulle han fram med det nu med ens? — Ja, hvarför inte. Det var så godt att ta stormen, ju förr dess hällre, dess förr var den öfver.

»Min far», började han helt serieust och stannade framför gamle grefven, »jag kan inte uppfylla söta fars désir. Mitt hjärta är redan occuperadt. Jag är ledsen, att nödgas förorsaka söta far och söta mor chagrin, men min amour är alltför stark att kunna undertrycka. Jag är dessutom öfvertygad, att, när den första missräkningen lagt sig, skall söta far och söta mor gilla mitt val och när I få se Eder ende son njuta lyckan af en sann affection — —»

»Kan jag få veta, hvem min ende son bevärdigat med sin affection?» flikade gamle grefven in med en mycket foglig och mild röst, men kring munnen låg där ett ironiskt, choquant uttryck.

Grefve Måns höll på att rent komma af sig genom detta lugn. Han hade väntat sig en stormig scen med skarpa ord, ett högtidligt vädjande till hans barnsliga lydadsplikt, kanske tårar och till sist en rörande försoning. Han stammade på målet och hade mycket svårt att komma fram med namnet.

Den gamle började skratta uppsluppet och bullrande.

»Så-å, lilla Beate-Jaquette! Min gode Måns, det är ju rent af romantiskt, grefvesonen och förvaltar-dottern, jo, jag tackar! Finns det inte en roman därinne på din bokhylla med den titeln? — Inte det. Jag ville precis minnas det. — Nää, delar hon din ömma låga?»

Grefve Måns blef ännu mer förvirrad, mumlade något om, att han inte säkert visste det, hade inte frågat henne precis, men hade stora skäl att tro det. Gamle grefven brast på nytt ut i ett skallande skratt, reste sig så långsamt och knackade med mycken omständlighet ur pipan mot stolens ryggstöd. Måns stod där och såg på honom röd ända upp i pannan af embarras och förgelse.

»Jaså, du har inte frågat henne än! Nå, det kan du gärna låta bli då, min gosse. Lilla Beate-Jaquette har nog flera adorateurer än du, kanske ståtligare adorateurer till och med. Jägmästaren därborta t. ex. Förlåt mig, käre Måns, om jag sårar dig, men han ser sannerligen betydligt bättre ut än du. — Ja, nu går jag och gör mig i ordning för att resa till Beateberg. Du rider kanske häldre? Vi vänta dig väl något senare då.»

Så gick han bort till honom och klappade honom på axeln med en allvarlig blick.

»Du ska inte föreställa dig, min käre Måns, att, därför att en mamsell Wahrendorff* har kunnat bli grefvinna, det skulle gå lika behändigt för en mamsell Flodin.»

I vestibulen vände han sig om än en gång.

»Jag tror inte alls, att dina chanser därborta äro så dåliga», sade han och blinkade småslugt, »har tyckt mig observera det på lilla cousines maintien. I synnerhet i den nya mörkblå ridcostumen har jag marquerat, att du gör en fördelaktig impression på henne!»

*

Unge grefve Måns stod kvar orörlig, försjunken i funderingar; de glänsande blankkläderskorna med sina breda stålspännen tycktes med ens gifvit honom ett intressant problem att lösa, ty han fixerade dem med en orubblig ihärdighet.

Så snart vagnsbuller från gårdsplanen på andra sidan om slottet tillkännagifvit, att gamle grefven begifvit sig af, ryckte han upp sig ur sin tankfullhet och skyndade med hastiga, ifriga steg ned för stentrappan, bort mot krusbärslanden.

*) Presidenten i kammarkollegium, grefve Eric Ruth, Gustaf III:s rådgifvare och vän, var i sitt tredje gifte förmälad med kommerserådet Wahrendorffs dotter, hvilken skämtsamt benämndes »ruter fru».

Söta far tycktes ta det hela som ett raillerie, en pojkaktighet. Han skulle minsann visa, att det var mer än ett raillerie.

Han skyndade upp och ned mellan rader af stora, yfviga krusbärsbuskar. Långa, taggiga grenar höggo raspande fast i hans mjuka atlasrock, men han aktade ej därpå, de spejande blickarna sökte ifrigt efter att få upptäcka skymten af en ljus kjol mellan de gröna gömslena. Men allt hans sökande var förgäfvat. Han vågade ett par gånger fram med ett halfhögt »mamsell Beate-Jaquette», »lilla mamsell Beate-Jaquette», men inget svar kom. Han stannade misslynt, rådvill.

»Hon har kanske gått till hagen eller ner till strandpromenaden i parken», tänkte han, »det är ju hennes älsklingspromenader. Jag måste få tag på henne, jag måste tala vid henne i dag, nu genast».

Den breda, grusade parkgången, som ledde ut efter sjöstranden, låg där så ljus och solig i eftermiddagsbelysningen. Höga, vajande vass, som växte ända upp till stenkanten, kastade från sjösidan en kort skugga öfver sanden och längre bort, där albuskar och en och annan björk tagit fötfastrax ofvanom vattenbrynet, blef skuggan tätare och mörkare. Men ingen ljuskädd flckskepnad syntes till hvarken på gången eller uppe mellan träden, där brädbänkar voro uppsatta till hvila för vandraren. Grefve Måns följde strandvägen så långt den bar, ända bort till det hvitmålade staketet, som skiljde parken och hasselhagen. Med ett raskt grepp svängde han sig öfver stängslet till andra sidan, försmående den lilla spjalgränden, och fortsatte sin vandring på den smala, slingrande gångstigen, som nu ej längre följde sjöstranden, utan böjde af uppåt mellan små stenrös, lummiga hasselbuskager och smärta, hvitstammiga björkar.

Han hade saktat farten, gick nu långsamt och såg sig spejande och sökande omkring åt alla sidor. Fanns hon ej här, visste han ej, hvar hon kunde hålla till. Hon måste finnas här; inte kunde hon väl sitta inne och brodera eller hvad det nu är, fruntimren sysselsätta sig med, en så vacker sommareftermiddag.

Plötsligt stannade han och lyssnade. Hvad var det för ett egendomligt smällande ljud? Kunde det vara ekorrarna, som kommo fram för att stjåla nötter? Nej, det var för tidigt till års. Inte håller var det precis likt ekorrarnes smackingar. Tyst — där var det igen! Det ljud helt nära honom, tyckte

han, måste komma från andra sidan om den stora hasselbusken.

Han lade sig sakta ned på marken och kröp ljudlöst fram till buskaget, sträckte så ut sig så lång han var för att nå fram med hufvudet mellan de glesare grenarne och få en öfverblick öfver terrängen på andra sidan. — —

Stackars grefve Måns! Det var, som om han med ens fått ett slag midt i ansiktet, nej, en dolkstöt midt in i sitt varma, ungdomliga, eldiga hjärta.

Han låg orörlig, vågade knappt blinka, bara såg och såg på gruppen framför sig.

Uppflugnen på en mossig sten stod lilla Beate-Jaquette, leende och rosig och vacker som aldrig förr. Den lätta schäferhatten hade fallit ned på ryggen, hängde i sina långa, skära band fastknuten om halsen och den spetsprydd bröstfichuen var tillskrynklad och oordnad. Framför henne med sin stora, grofva arm om hennes runda midja och hennes små vackra, bara armar om sin tjocka hals stod den där jägmästaren i sin mörkgröna jaktcostume, med filhatten käckt på sned. På marken bredvid honom låg jaktväskan, ur hvilken ett par morkullor stucko fram sina brunrå fjädrar. Nu böjde han sig emot henne, tätt intill det lilla rosiga ansiktet, och — så hördes det där ljudet igen.

Grefve Måns blef röd och det ända upp under stråhatten. Puh! Det var dock för mycket! Han kunde ej ligga här och se på längre.

Mycket långsamt och varligt drog han tillbaka hufvudet, reste sig upp och började gå framåt gångstigen igen, samma väg han nyss kommit. Han smög på tå, så försiktigt, som om det gällt att öfverraska en hjort eller ett rådjur. En enda tanke surrade ideligen i hans hufvud. Mon Dieu, mätte de ej märkt honom, mätte han väl komma osedd ifrån detta!

När han hunnit öfver gärdesgården och in på strandpromenaden, ökade han farten, tog ut stegen hastiga och brådslande. Nere i trädgården såg han drängarne sysselsatta med gräfningar i landen. Han vinkade en af dem till sig.

»Spring och säg till Persson, att han sadlar 'Hyacinthe', sade han, »men raska på, Ola, du vet, jag tycker ej om att vänta.»

Så sprang han uppför trappan till terrassen och in i slottet för att byta costume. — Den mörkblå rid-dräkten, hade söta far sagt. — — Nå — det var så godt, han tog den då! —

DET NYA HOTELLET I VAXHOLM.

Foto. Julius Gröner. Foto. 1911.

Inom den närmaste tiden skall det nya hotellet i Vaxholm öppnas, säkerligen till stor glädje såväl för stadsborna själfva som för tillfälliga och bofasta sommargäster i den vackra skärgårdsstaden.

I sitt 55:e år ingick den 20 juni föreståndaren för Tekniska skolan i Stockholm, *Bror Viktor Adler*.

Född på egendomen Sjuntorp i Västergötland, där fadern var disponent, genomgick A. Chalmerska institutet i Göteborg samt studerade därefter 1869—74 vid Konstakademien i Stockholm, i främsta rummet under Scholander. Sedan den unge arkitekten företagit en utrikes studieresa, slog han sig ned i Göteborg, där han bl. a. utförde ritningarna till Riksbankens filial, Frimurarelogen, den nya Saluhallen, en del af arbetarebostäderna i Annedal, o. s. v.

Adler var samtidigt verksam som lärare vid Chalmerska institutet och Göteborgs Slöjdförenings skola samt gjorde sig i dessa befattningar särdeles bemärkt. När föreståndarebefattningen vid Tekniska skolan i Stockholm, hvilken 1885 undergått vissa förändringar, 1886 blef ledig efter Björkman, ka lades Adler till denna ansvarsfulla plats, hvilken han skött på ett i alla förträffligt sätt, så att skolan gått betydligt framåt i olika afseenden. Rektor Adler, som lifligt följer med de stora strömningarna och utvecklingen på det konstinlustriska området, har äfven varit verksam som inspektör för de tekniska yrkesskolorna i riket och för teckningsundervisningen vid de Allmänna läroverken och seminarierna.

Tekniska skolan i Stockholm, f. d. Slöjdskolan, meddelar praktisk undervisning i de läroämnen, som äro nödiga för en på insikt grundad utöfning af de industriella yrkena. Vid den

samma gifves undervisning åt både unga män och kvinnor, och skolan sträcker sig öfver ett högst betydligt område. Vid densamma kan man sålunda lika väl studera t. ex. praktisk byggnadskonst som maskinlära, man kan studera mönsterritning och ciselering lika väl som urmakeri eller elektrisk teknik.

Det var den gamle artisten Mändelgren, denne duktige karl, som 1844, i förening med ornamentbildhuggare Anborn och snickaren Berlien, inrättade den enskilda söndagsritskola för handverkare i Konstakademins hus, hvarifrån Tekniska skolan leder sitt upphof. Denna skola öfvertogs 1845 af den för ändamålet då stiftade Svenska slöjdföreningen och ombildades till Svenska slöjdföreningens söndags- och aftonskola. Dess förste föreståndare var ingenjörkaptenen B. Cronstrand, som 1859 efterträddes af dåvarande fortifikationskaptenen Alfr. Björkman. Skolan genomgick nu en radikal ombyggnad, så att den kom att bestå af tre samverkande afdelningar: en allmän förberedande — allmänborgerlig skola — den förberedande tillämpningsafdelningen och den rent tillämnande eller yrkesafdelningen.

1860 öfvertogs skolan af staten och fick namnet Slöjdskolan, och år 1868 invigdes dess nya hus, nr 36 Mäster-Summelegatan, som kommit till stånd genom bidrag från stat och kommun samt donationsmedel. 1878—79 undergick skolan en rätt genomgripande förändring, hvarigenom verksamheten mera klart begränsades inom den rent tekniska undervisningsområde. Så t. ex., ströks den allmänna förberedande undervisningen, en lägre konstindustriell afdelning och en afdelning för byggnadsyrke inrättades, m. m.

Tekniska skolan i Stockholm är otvifvelaktigt ett af landets mest gagnande läroverk. Att taga i betraktande den vackra utställning, som hvarje år föranstaltas af elevernas mönsterritningar och andra teckningar, arbeten i porslin, metall o. s. v., är att bli öfvertygad om den höga ståndpunkt, hvarpå Tekniska skolan i Stockholm befinner sig.

ETT VAD OM 200,000 FRANCS.

Vasile Georgesen är namnet på en ung medicine studiosus från Bukarest, som nu är stadd på en fotvandring genom Europa. Resan gäller ett vad, som turistiklubben i Bukarest har ingått med »Club des Alps» i Paris. Hvardera klubben har i en parisbank deponerat 200,000 francs, hvilket belopp tillfaller herr Georgesen, om han lyckas tillryggalägga färdens på den tid och de villkor, som uppställts.

Resan skall vara afslutad inom loppet af 2 år och 9 månader, minst hvarje hufvudstad i de olika länderna skall besökas, och resan skulle startas utan pänningar. Då därtill kommer, att den unge resenären ej får använda andra språk än rumäniska och hvad han på resan uppsnappar af de språk han förut var obekant med, måste man medge, att tillräckligt med svårigheter föreligga.

I september förra året anträdde Georgesen sin färd och ankom till Köpenhamn den 10 juni, hvarifrån han med ångare i dessa dagar afreser till Stockholm för att därifrån till fots fortsätta resan till Kristiania.

Hittills har allt gått väl, men färdens har ej alldeles varit fri från äfventyr, så blef han i Galzien öfverfallen af två vargar, hvilka han emellertid befriade sig från med ett par revolverskott. I samma land stötte han på ett zigenarbänd, som ville plundra honom, men då bandet fick situationen klar, bjöd man honom ej blott mat och dryck, utan gaf honom äfven pengar med på färdens.

I Prag försökte sig den kække rumäniern som djurbetingare. Mot en ersättning af 200 mark inträdde han ensam i en bur med 5 lejon och 1 tiger och tömde där under publikens jubel ett glas champagne.

I allmänhet bor hr Georgesen fritt på hotellet, och hvad han dessutom behöfver till kläder m. m. förskaffar han sig genom försäljning af brevkort, hvilka han likväl i allmänhet utelar gratis.

Den unge Georgesen är en man med ett tilltalande utseende och är i sitt uppträdande en verklig gentleman, så att han, hvar han kommer, bör ha lätt att skaffa sig vänner och gynnare. Då han dessutom är i besittning af ovanlig energi och stort personligt mod, har man all anledning hoppas, att han välbehållen skall uppnå sin resas mål.

* * *

Fotvandringar o. d. om höga vadsummer är en icke så alldeles ovanlig företeelse, och det var med en viss misstänksamhet HVAR 8 DAG hänvisade den tillfällige meddelaren i Köpenhamn till vår korrespondent därstädes. Vi önskade nämligen visshet om att resan ifråga icke är humbug i något afseende, och först sedan vi blifvit öfvertygade om att mannen har »klara papper» från hemtrakt och från de platser han passerat, ha vi velat återgifva hans porträtt jämte ett meddelande om resan. Och vi göra det nu gärna och med förhoppning om att vara den unge mannen till gagn.

Efter fotografi.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

G. A. SETTERQUIST.

60 år fyllde den 16 juni orgelbyggaren direktör *Gustaf Adolf Setterquist* i Örebro. Den omtyckte mannen uppskattades af sina arbetare samt en hel del vänner och bekanta. S. kallades 1897 till associé af Musikaliska akademien.

C. S. SCHÖNBERG.

55 år fyllde den 16 juni apotekaren i Wifstavarf *Carl Stigurd Schönberg*.

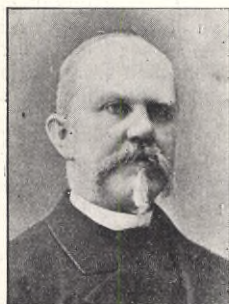
F. H. af ROBSON.

Öfverstelöjtnanten vid Västmanlands regemente *Fredrik Henrik af Robson* födde den 17 juni 53 år. R. utnämndes till underlöjtnant vid Nerikes regemente 1869 major vid Lifregementet till főt 1895 samt öfverstelöjtnant 1900.

E. BRAUCKMAN.

Dekorationsmål *Ernst Brauckmann* hade den 10 juni i 25 år tillhört den kända Grabowska ateliern i Stockholm, hvarför han dagen till ära blef uppskattad af kamraterna vid ateliern. Samtidigt öfverlämnades till jubilarer af sin principal K. Pro Patrias större guldmedalj för långvarig trogen tjänst.

C. H. U. KALLING. †

Den 15 juni afled i Örebro kammarherren greve *Claes Hjalmar Ulf Kalling* i en ålder af nära 72 år. Den aflidne, en skicklig landbrukare, innehade en tid den vackra egendomen Råch lista i Södermanla d., och var sedsa. 1878 ägare af Käfsö i Ö. e. ro län. Familjefidei ommisset Myrå tillträdde ban 1901

C. L. H. THULSTRUP. †

Den 23 juni afled i hufvudstaden f. d. öfversten för Söd rmanlands regemente *Karl Ludvig Henning Thulstrup* 66 år gammal. T. blev 1874 öfverstelöjtnant och major och 1888 öfverstelöjtnant vid eneralsfabeln samt utnämndes 1890 till öfverste vid Södermanlands regemente. Han var en begåfvad karrikatyrtecknare, som utgifvit atskilliga häften m. d. dylika teckningar i litograf. C. sörjes närmast af maka och barn.

G. H. FOGELBERG. †

Disponenten vid Korsnäs sågverk *Georg Henrik Fogelberg* afled den 20 juni. F. född 1839 utsågs han till sin senaste befattning 1883.

J. C. V. DRAKE. †

Hufvudmannen för adliga ätten Drake af Hagelsrum apotekare *Johan Carl Victor Drake* i Nora, afled den 21 juni, 57 år gammal. D. erhöi personligt privilegium å apoteket i Sigfuta 1878 och å apoteket i Nora 1874. Han sörjes närmast af maka och barn.

F. FOUGBERG. †

En beklagansvärd olyckshändelse inträffade midsommardagen, då räntmästaren i statskontoret *Fahle Fougberg* och en hans brorson *Anton Fougberg* omkommo vid Nämndö under segling. Den förste nämnde var född 1844 samt en mycket duglig ämbetsman, som hade talrika vänner. Han sörjes närmast af maka och barn.

A. FOUGBERG. †

J. W. HAGSTRÖM. †

Den 22 juni afled grosshandlaren *Johan Victor Hagström* i Jönköping, i en ålder af 56 år. Lifligt intresserad kommunalman tillhörde han sedan flera år tillbaka såväl drätselkammaren som stadsfullmäktige. Han sörjes närmast af maka.

J. A. ROY. †

Nyligen afled i Stockholm befälhafvaren å ångaren Oskusten *J. A. Roy*, hvilken var en energisk och skicklig sjöman. Han sörjes närmast af maka och barn.

ETT MISSTÄNKSAMHETENS OFFER. Novell af J. Barratt. Översättning för HVAR 8 DAG.

Det är ingalunda en lätt sak att i en hast välja möbler och husgeråd till en hel bosättning. Därför beslöt Carl och Clara Hepworth vid sitt giftermål att icke göra, som så många af deras vänner gjort, taga första bästa våning eller villa som erbjöds dem utan istället inackordera sig för en tid medan de sökte ut åt sig ett ideelt hem i någon af villastäderna i närheten.

Ännu ett år därefter hade de ej hunnit besluta sig för någon viss plats. Möbler, mattor och hushållsartiklar hade de däremot utvalt i butikernas eleganta skyltfönster.

Carl hade för sin del funnit några verkliga »pärlor» bland villor i Brixton, men Clara ville ej ens se på dem, emedan de ej lågo i Hammersmith, och, som hon anmärkte, Brixton var så småaktigt kyrklig. Till slut blef hon dock trött på att lefva som inackordering och längtade efter att få börja samla ihop alla de vackra saker, hon utvalt i butikerna. Ja, hon bestämde sig till och med för att gå och se på de där husen i Brixton. Men då hade Carl ingen tid att göra henne sällskap, han hade »örskräckligt mycket att göra».

»Men Carl», invände hon. »Vi måste kunna fira vår första bröllopsdag under eget tak.»

»Jag beklagar, min älskling. Men jag har verkligen ingen tid just nu.»

Hon måste foga sig i sitt öde. Det var nu ej fullt en månad kvar till bröllopsdagen, och på sista tiden hade Carl kommit hem mycket sent till midagen och vanligen mycket trött. En dag tyckte hon att de skulle gå på teatern tillsammans och gick till kontoret för att hämta honom. Hon blef ytterst nedslagen, då hon fick veta, att han ej var inne. Hon väntade en lång stund, men han kom ej, hvarför hon befog sig på hemvägen. På gatan mötte hon Carl, hvilken föreföll ovanligt tankspridd, och utan att göra henne några frågor, bjöd han henne in på närmaste konditori.

På hennes fråga, hvar han varit så länge, svarade han utan tvekan, att han kom från City.

»Men icke far du på en förstadsparvagn till City», anmärkte hon och tog upp ett par röda spårvagnsbiljetter, som han tappat på golvet.

»Hvad», sade han och såg upp från sin tidning, »de där äro ju gamla.»

»Gamla? Du hade dem ju i handen. De gälla för Hammersmithslinien. Hvem har du varit hos i Hammersmith?»

»I affärer.»

»Ja, men du sade ju, att du kom från City och att biljetterna voro gamla. O! Carl, du söker föra mig bakom ljuset.»

»Min vän, du måste besinna, att man lyssnar till oss», sade han eldröd i ansiktet.

Clara kastade en blick omkring sig, och då hon märkte att de voro observerade tystnade hon och rodnade djupt. De stannade ej länge på konditoriet. Utkomna togo de omnibussen direkt hem utan att bry sig om teatern. Då Carl drog upp handen för att betala, föll ännu en röd spårvagnsbiljett på golvet. Nu förstod hon hvarför hennes man hade så mycket att göra. Han hade naturligtvis varit i Hammersmith. Hemkommen ansatte hon honom för att få reda på huru saken hängde samman. Hon sade honom oförbehållsamt, att hon genomskådade hans osanningar och förstod hvad som gifvit honom så mycket att göra på sista tiden.

»Då är ju allt godt och väl», sade han leende, ehuru han på samma gång blef blek af vrede öfver hennes insinuationer. »Du behöver icke tala om det för mig, om du vet det.»

Trots de hårda orden, trängde tårarna fram i

hennes ögon, och hon kastade sig på sängen och begrafde ansiktet i kuddarne.

Han böjde sig öfver henne, slog armen om hennes lif och sade:

»Hvilken svartsjuk liten varelse du är. Jag kan ej nu berätta dig sammanhanget — men om ett par dagar skall jag förklara alltsammans.»

Hon flög upp, ursinnig af vrede.

»Förklara», sade hon, »jasa du tänker verkligen nedlåta dig till en förklaring en dag!»

Nu förlorade han jämnvikten.

»Du har icke mycket förtroende och tillit till mig, min vän», sade han. »Jag går ut och spisar middag medan du lugnar dig något.»

Innan hon kunde hejda honom var han borta. En förklaring hade han sagt. Det var således verkligen en hemlighet. Sedan hon suttit och funderat ett par timmar, gick hon och slog upp en adresskalender. Hvem bodde i Hammersmith, som Carl kunde ha intresse för att besöka? Hon letade länge och väl och började redan förlora hoppet om att här finna en lösning. Plötsligen hejdade hon sig. Jo, där stod det: mrs Twangfold, 27 Ardolesgarden.

Boken föll på golvet och hon sjönk tillbaka med ett ångestskri. Nu var allt klart. Mrs Twangfold var en förtjusande ung änka, hennes rival. Hon var orsaken till att Clara påyrkat giftermålet sex månader tid gare än eljest behöfts. Alla hade pratat om, huru hon hade sprungit efter Carl.

Detta var nu ett år sedan — men likväl. Hon snyftade i sin olycka, ty hon älskade honom så innerligt.

Förargad och förtviflad satte hon sig till skrifbordet och i en biljet meddelade hon honom, att hon visste allt, och att han ingenting behöfde förklara. Hon for nu tillbaka till modren, skref hon och fäste därpå brevet med en knappål på den uppslagna sidan i adresskalendern. Så tog hon en dro-ska och for till sina föräldrars hus.

Då hon kom fram hade modren och systrarne gått till teatern. Hon slog sig ned i den halfmörka matsalen, och då hon blef ensam med sina tankar brast hon i en häftig gråt — hennes lycka var ju sköflad. Huru förvånad blefvo icke hennes anhöriga att finna henne ensam gråtande i det mörka rummet. Modren tände gasen och märkte Claras tårdränkta ansikte. Nästa ögonblick hvilade Clara i modrens armar och fick för henne lätta sitt hjärta. Till sin förvåning såg hon modern skratta åt alltsammans.

»Stackars barn», sade mrs Danford, »hur kunde du vara så dum?»

»Hvad menar du, mamma?»

»Jo, jag är den kvinna du är så svartsjuk på. Carl och jag ha varit i Hammersmith två, tre gånger i veckan de sista månaderna. Vi ha möblerat en förtjusande liten villa med de saker du utvalt i butikerna och ville ha det färdigt till bröllopsdagen. Och du, din lilla dumma gås!»

Så hon blygdes. Hvad skulle hon säga Carl?

Snart förkunnade en högljudd ringning att Carl kom för att uppsöka henne. Clara drog sig skamsen in i det mörka förmaket. Hon hörde dörren öppnas och en allvarlig stämma sade:

»Ni vet väl, min fru, att jag ej behöfver hämta er tillbaka då ni lämnat mitt hus och mitt skydd?»

Snart hade ett par starka armar funnit henne och hon hindrades svara af Carls varma kyssar.

Straffet uteblef ej. Olikt andra fruar kunde Clara aldrig förebrå sin man för att vara för sent ute om kvällarne, eller fråga hvar han varit.

Han hade alltid en röd spårvagnsbiljett tillhands och svarade lakoniskt:

»Hammersmith.»